

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Гзп1 4/2025
24.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Петар Маглић, адвокат из ..., против туженог „Wiener Städtische osiguranje“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Мирјана Ковачевић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о захтеву Републичког јавног тужиоца за преиспитивање правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2797/24 од 08.01.2025. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за преиспитивање правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2797/24 од 08.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 1540/23 од 30.05.2024. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужилци исплати износ од 843.364,80 динара са законском затезном каматом од 27.09.2019. године до исплате и да јој исплати законску затезну камату на износ од 1.043.364,80 динара од 17.06.2019. до 26.09.2019. године у року од 15 дана. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 267.279,8 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2797/24 од 08.01.2025. године, ставом првим изреке, жалбе тужилце и туженог су одбијене, а пресуда Основног суда у Новом Саду П 1540/23 од 30.05.2024. године, потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Републички јавни тужилац је поднео захтев за преиспитивање правноснажне пресуде налазећи да је пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2797/24 од 08.01.2025. године, којом је потврђена првостепена пресуда, повређен закон на штету јавног интереса.

Оцењујући основаност захтева за преиспитивање правноснажне пресуде у смислу чл. 423. и 424. у вези члана 421. став 2. и члана 8. и члана 3. став 3. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да је захтев неоснован.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је током 2019. године доласком код својих родитеља у ..., преко својих пријатељица сазнала да своја новчана средства може да орачи повољно код туженог и од истих је добила податке за контакт телефон са ББ, тада запослене код туженог. Тужила се састала са ... дана 17.06.2019. године у ... у једном ресторану и том приликом јој је ББ предочила погодности закључивања уговора о орочавању девизних средстава преко ње код туженог уз истовремену могућност да ће прве године имати бесплатно осигурање живота. Тужили су одговарали предочени услови, предала је ББ износ од 8.900 евра без сачињавања било какве писмене документације. Касније, путем поште тужила је добила „потврду о уплати о орочавању средстава“, као и „полису осигурања живота“. Наведена „потврда“ била је написана на меморандуму туженог и у истој је наведено да је тужила потписивањем понуде и уплатом средства стекла право на капитал у износу од 5%, те да поред приноса на капитал стиче право на полису животног осигурања као и да јој курс по којој се обрачунава износ уплате 1 евро = 125 РСД. Као датум уплате тих средстава наведен је 17.06.2019. године док је датум исплате наведен 17.12.2019. године. У наведеној потврди, као износ уплате орочења означен је износ од 1.250.000,00 динара а који износ исплате након истека рока орочења износи 1.312.500,00 динара. Потврда је снабдевена печатом туженог али није потписана од стране овлашћених лица туженог, нити од тужиле. Поред потврде тужила је примила и полису број ... од 10.09.2019. године која је насловљена као „осигурање живота везано за јединице инвестиционих фондова уговарача осигурања. Почетак осигурања је 01.09.2019. године, а истек 01.09.2038. године. Премија осигурања је 125.000,00 динара. Полиса је снабдевена печатом туженог и потписима овлашћених лица туженог. Због информације из медија да постоје проблеми у пословању туженог тужила је у септембру 2019. године позвала ББ са намером да повуче орочена средства али је иста уверила да је све у реду са пословањем туженог и након тога је 26.09.2019. године ББ уплатила на рачун тужиле 200.000,00 динара. У наредном периоду тужила и ББ су одржавале повремене контакте све до хапшења ББ. Тужила је 30.12.2019. године упутила туженом захтев за исплату орочених средстава са капиталом на принос у износу од 5%. ББ је била запослена код туженог на месту заступник за продају животног осигурања које ће обављати у ..., продајна мрежа живот.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиле основан. Налази да се одговорност тужене заснива на одредби чл. 154. и 170. Закона о облигационим односима јер је тужени субјект код кога је ББ била запослена. Тужени није ограничио или контролисао употребу свог печата и меморандума чиме је омогућио свом запосленом да у његово име и за његов рачун закључи уговор са тужиљом о орочењу девизних средстава и од ње преузме новац. Стога је сходно чл. 154. и 170. ЗОО одговоран за насталу штету коју је тужила претрпела.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Чланом 154. став 1. ЗОО прописано је ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице. Чланом 170. став 1. ЗОО прописано је да за штету коју запослени у раду или у вези са радом проузрокује трећем лицу одговара предузећу коме је запослени радио у тренутку проузроковања штете осим ако докаже да је запослени у датим околностима поступао онако како је требало.

ББ је била запослена код туженог. Иста је била овлашћена да закључује уговоре о осигурању живота везано за јединице инвестиционих фондова. Стога се не може сматрати да ББ није била овлашћено лице које је наступало у име туженог. Странка која је закључивала уговор о улагању девизних средстава – тужила није била дужна да проверава која су овлашћења ББ. ББ у погледу закључења уговора о ороченоу девизних средстава наступала је у име туженог, тужила је истој предала новац а на име тога добила је потврду о уплати новца која потврда је издата на меморандуму и садржи печат туженог. Тужени је био у обавези да контролише употребу печата и меморандума. Одговорност туженог се огледа у томе што није пажљиво контролисао ко све може доћи до печата и меморандума за издавање таквих потврда. Несавесним радом је омогућио свом запосленом да у његово име и за његов рачун закључи уговор са тужиљом о орочавању девизних средстава и од ње преузме новац. Осим тога, новац је уплаћен на рачун туженог према издатој потврди коју је тужили предала ББ без обзира на чињеницу што формално правно није утврђено да је назначени уговор о орочавању девизних средстава, ништав, тужени је одговоран јер је ББ радила као његов радник. Стога, по члану 170. ЗОО је тужени одговоран. С друге стране уколико тужени не би био обавезан на исплату траженог новца, исти би се неосновано обогатио, па би тужила и по том основу могла да потражује исплату уплаћеног новца и штету коју је због тога претрпела. Тужила потражује уплаћени новац. Овде се ради о грађанскоправном односу а кривични поступак који се води против ББ нема утицаја на решење ове правне ствари.

Због свега изнетог, Врховни суд налази да је захтев за преиспитивање правноснажне пресуде неоснован, па је на основу чл. 423. и 424. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**